

Kristína Ohlssonová

STŘÍBRNÝ CHLAPEC

Mladá fronta

Kristina Ohlssonová

STŘÍBRNÝ CHLAPEC

Kristina Ohlssonová

STŘÍBRNÝ CHIAPEC

Přeložila Viola Somogyi

Copyright © Kristina Ohlsson, 2014
Translation © Viola Somogyi, 2017
Published by agreement by Salomonsson Agency.

© Zvaigzne ABC Publishers Ltd
Cover Design © Natālija Kugajevska
Illustrations © Toms Kalniņš

KAPITOLA 1

Když Aladin zahlédl kluka v krátkých kalhotách poprvé, sněžilo. Obloha se zatáhla těžkými mraky a byla zima. Aladin se právě chystal vyrazit se svou kamarádkou Billie na brusle. Říčka, která protékala Åhusem, zamrzla a úzké koryto se proměnilo v lesklou bruslařskou dráhu. Aladinův tatínek prohlásil, že si vůbec nemůže vzpomenout, kdy takhle mrzlo naposledy.

„Bydlíme v Åhusu už skoro deset let a ještě jsem neviděl, že by říčka zamrzla už v listopadu,“ řekl.

Aladin ho poslouchal a přitom si ukládal do batohu housku a termosku s horkou čokoládou.

Maminka s tatínkem se do Švédska přistěhovali z Turecka, když byl Aladin ještě maličký. Vůbec nic si z toho nepamatoval. Když se ho někdo zeptal, odkud je, pokaždé odpovídal, že z Åhusu.

V den, kdy uviděl kluka v krátkých kalhotách, měl naspěch. Věděl, že jde pozdě, a nechtěl, aby Billie dlouho čekala.

I když poslední dobou Aladin za zpoždění většinou nemohl. Byla to vina jeho rodičů. Vzali si totiž do hlavy, že prodají dům a nastěhují se do staré vodárenské věže, v níž měli restauraci nazvanou *Tůrek ve věži*.

„My budeme bydlet ve vodárenské věži?“ rozčiloval se Aladin. „Copak jste se zbláznili? To přece nejde.“

„Proč by to nešlo?“ namítla maminka. „Patří nám celá věž, ale restaurace zabírá jen první a poslední patro. Všechna podlaží mezi nimi jsou prázdná.“

A tak to udělali. Před několika týdny se nastěhovali do věže. Když chtěl Aladin do svého pokoje, pokaždé musel vyběhnout pět pater. Proto měl tak často zpoždění, když se chtěl sejít s nějakým kamarádem. Maminka si z něj dělala legraci a tvrdila, že si tak aspoň posílí svaly na nohou. Aladinovi to ale nijak legrační nepřipadalo. Věděl totiž, proč se ve skutečnosti přestěhovali.

Restauraci se přestalo dařit. Už nevydělávala tolik peněz jako předtím. Proto museli nejdříve prodat dům a pak hausbót, ve kterém předtím vždycky bydleli přes léto.

„Někdy má člověk víc peněz a někdy méně,“ prohlásil tatínek. „Tak to prostě je.“

Aladin na něm ale poznal, že si dělá starosti, a neměl z toho dobrý pocit. Vůbec z toho neměl dobrý pocit.

„Dávejte si při bruslení pozor,“ řekla mu maminka, když si sbalil věci. „Nezapomeň, že říčka je zamrzlá jen v horní části, tam dole, co kotví lodi, už ne.“

„Já vím,“ odpověděl Aladin a chtěl běžet.

Maminka na něj zavolala, aby se vrátil.

„Přijď na večeri včas. Já a tatínek si s tebou chceme o něčem promluvit.“

Tvářila se vážně. Aladin se zamračil.

„Stalo se něco?“

„Promluvíme si o tom pak. Užijte si s Billie bruslení.“

Otočila se a zašla do restaurace. Aladin začal váhavě sestupovat po schodech. O čem s ním jen rodiče chtějí mluvit?

Ve chvíli, kdy vyšel z věže ven, uviděl toho kluka. Stál o kus dál a díval se na něj. Aladina to tak překvapilo, že málem upustil batoh, který svíral v náručí.

„Ahoj,“ řekl automaticky a vydal se k silnici.

Kluk stál vedle reklamní cedule s názvem restaurace, kterou tatínek umístil ven. Připadalo mu na něm něco divného. Přestože byla zima, měl na sobě jen krátké kalhoty a pletený svetr. Kalhoty byly ušité z tlusté látky, která se Aladinovi zdála kousavá. Na nohou podkolenky a šněrovací boty. Černé šněrovací boty z popraskané kůže. Svetr byl černo-bíle pruhovaný.

Kluk na Aladinův pozdrav neodpověděl. Jen dál stál ve sněhu a díval se na něj. Aladin zaváhal. Možná by neměl nikam chodit. Třeba ten kluk potřebuje pomoct.

„Ty ses ztratil?“ zeptal se ho.

Vzápětí si začal připadat hloupě. Jak „ztratil“? Kluk vypadal tak na dvanáct let, stejně starý jako Aladin. Takhle staré děti přece nepostávají ve sněhu a nezírají před sebe, když se ztratí.

Kluk pořád neodpovídal. Místo toho sklopil oči a pustil se směrem k věži. Třeba jsou jeho rodiče v restauraci...?

Kluk v krátkých kalhotách však nevešel dovnitř. Zmizel za věží. Aladin se podíval na hodinky. Nemá čas uvažovat, kde se tu vzal, už teď má zpoždění. Ale pak ho přemohla zvědavost – prostě musí zjistit, kam má ten kluk namířeno.

Rychle si hodil batoh na záda a oběhl věž. Už po několika metrech se zastavil. Kluka nebylo nikde vidět.

„Kde jsi?“ zavolał Aladin.

Nikdo neodpovídal.

Zvláštní.

Aladin se bezradně rozhlížel. Po klukovi však jako by se slehla zem.

KAPITOLA 2

„Jak to myslíš, zmizel?“ divila se Billie.

Seděli s Aladinem na můstku u potoka a šněrovali si brusle.

„Jednoduše zmizel,“ opakoval Aladin. „Zašel za věž a byl pryč. Nikde nic. Zkrátka se vypařil.“

Aladin utíkal celou cestu až k říčce a přišel skoro včas.

„To je divné,“ uvažovala Billie. „Copak mu nebyla zima, když měl holé nohy?“

„To nevím,“ řekl Aladin. „Nevypadal na to. A navíc měl dlouhé podkolenky, takže vlastně úplně naboso nebyl.“

„Podkolenky,“ uchichtla se Billie.

Uvázala na tkaničkách bruslí poslední kličku a vstala. Na ledě už bylo plno lidí. Sklonila se a něco vytáhla z igelitové tašky, kterou si přinesla s sebou.

Záchrannou vestu.

Aladin se rozchechtal na celé kolo.

„Ty si ji chceš natáhnout?“

„Musím,“ vysvětlovala Billie. „Jinak by se na mě maminka hrozně zlobila. Řekla, že bez záchranné vesty mě na led nepustí.“

Když si Billie natáhla vestu na tlustou zimní bundu, byla ohromná jako slon. Pak si ještě nasadila helmu a čepice se jí na čele shrnula.

Zoufale vzdychla a Aladin se nemohl přestat smát.

„Tak jedem,“ prohlásil nakonec a kymáclivě se postavil.

„Maminka říkala, že smíme jezdit jen tam, kde je úplně jisté, že led je dost silný,“ řekla Billie.

„To říkala moje maminka taky,“ přikývl Aladin.

„A taky nemáme jezdit k uprchlické lodi,“ dodala Billie.

Uprchlická loď byla velká rybářská loď, která kotvila v přístavu. Jednoho rána se tam objevila a bylo na ní plno lidí z nějaké jiné země. Novináři jí začali říkat „uprchlická loď“. Zdálo se, jako by nikdo nevěděl, co se s tou lodí a s těmi lidmi, co na ní žijí, bude dít dál. Aladin ani nevěděl, odkud přišli. Ale věděl, proč neopouštějí loď. Měli totiž v úmyslu zůstat ve Švédsku nadobro a nechtěli skončit v uprchlickém táboře. Možná to měli vymyšlené tak, že když nebudou moct zůstat v Åhusu, odjedou zkrátka lodí někam jinam.

Přístav v Åhusu byl dlouhý a úzký. Rozšiřoval se až v místech, kde ústil do moře. Přestože zima teprve začala, nemohl se Aladin dočkat léta. To zase otevřou v přístavu zmrzlinovou loď a do města přijede spousta lidí. V zimě byl Åhus tichý a potměšilý.

Billie ani Aladin nebyli žádní přeborníci v bruslení, ale stejně je to bavilo. Zrovna projeli kolem jedné z přístavních restaurací, když se k nim až moc rychle přihnali dva větší kluci. Aladin nestihl zaznamenat, co se děje, jen najednou ucítil, jak do něj někdo šťouchl, a ztratil rovnováhu. Upadl přímo na břicho na tvrdý, studený led.

„Dávejte přece pozor!“ vykřikla Billie rozzlobeně, ale kluci se jen zachechtali a ujížděli dál.

„Pitomci,“ zahučel Aladin a vstal.

Když natáhl nohy, cítil, jak ho bolí kolena.

„Uhodil ses?“ vyptávala se Billie neklidně.

„To nic není,“ odpověděl Aladin a oprašoval si z oblečení sněh.

V tu chvíli znovu uviděl kluka v zelených kalhotách. Na kopečku za restauracemi byla zřícenina staré tvrze. Kluk stál docela nahoře na vysoké zdi a díval se na led.

„Tamhle!“ vykřikl Aladin a ukázal na něj. „Vidíš ho? Toho kluka na zdi?“

Billie se tam podívala.

„Ne,“ řekla. „Žádného kluka nevidím.“

„Copak jsi slepá?“ vykřikl Aladin podrážděně a podíval se na ni. „Stojí přece nahoře na zdi tvrze.“

Znovu tím směrem ukázal. Prudce oddechoval a z úst mu vycházela pára.

Pak ale zůstal stát na ledě a pomalu spustil paže.

Kluk zmizel. Zase.

KAPITOLA 3

Jídlo vonělo česnekem. Maminka s tatínkem ho přinesli z restaurace, a když se Aladin vrátil domů, společně ho snědli k večeři. Aladin měl tak plnou hlavu toho kluka, co mizel a zase se objevoval, že úplně zapomněl, že maminka s tatínkem si s ním o něčem chtějí promluvit. Až teď si na to vzpomněl.

U jídelního stolu panovalo ticho. Zvláštní ticho. Zvláštní bylo už to, že večeří všichni tři společně. To už se dlouho nestalo. Maminka s tatínkem byli většinou skoro pořád v práci.

Konečně maminka promluvila: „Aladine, nezlob se, ale... musíme se tě na to zeptat. Neodnesl jsi z restaurace nějaké jídlo?“

Aladina to tak překvapilo, že skoro nevěděl, co má odpovědět.

„Ne,“ řekl nakonec. „Proč bych to dělal?“

Dobře věděl, že z restaurace jen tak jídlo odnášet nesmí. Nejdřív se vždycky musí zeptat. A to taky dělal.

„Je to totiž tak,“ začal tatínek a na hlase mu bylo poznat, že se mu ulevilo. „Z kuchyně v restauraci se začalo ztrácet jídlo.“

„A ukradli toho jídla hodně?“ zeptal se Aladin.

„Docela dost,“ odpověděla maminka. „Nejdřív jsme se tím moc nezabývali, ale dneska se ukázalo, že došly všechny Mirjiny karbanátky. A to nebylo dobré, protože hosté museli dlouho čekat, než udělám nové.“

Mirjiny karbanátky říkali Aladinovi rodiče karbanátkům, které byly připravené podle receptu Aladinovy turecké babičky. Spousta hostů měla právě tyhle karbanátky nejradši, a tak jich tatínek míval v ledničce nachystanou pořádnou zásobu.

„To je hrozně divné,“ vyhrkl Aladin.

Nevěděl, co by na to měl říct. Copak si jeho vlastní rodiče myslí, že se z něj stal zloděj? Něco takového se mu vůbec nelíbilo.

„Proč si myslíte, že to jídlo kradu já?“ zeptal se. „Vždyť to může být kdokoli jiný.“

Maminka s tatínkem začali oba překotně mluvit a skákat si do řeči, takže Aladin jim skoro nerozuměl.

„Už se to děje víc než týden,“ řekla maminka. „Večer

připravíme do ledničky jídlo a druhý den ráno je pryč. A v noci do kuchyně zas tolik lidí přístup nemá.“

To byla samozřejmě pravda. Jediní lidé, kteří do restaurace mohli vejít, když bylo zavřeno, byli Aladinovi rodiče a on sám. Ale pak Aladina něco napadlo.

„Klíče má přece ještě Mats.“

Mats pracoval v restauraci jako výpomoc. Nakupoval, uklízel a myl nádobí. Když se něco rozbilo, tak to spravil.

„To nás taky napadlo,“ řekl tatínek. „Ale sám víš, že Mats je slušný člověk. Něco takového by neudělal.“

Aladin byl toho názoru, že tím si úplně jistí být nemůžou.

„Co když půjčil klíče někomu jinému?“ namítl. „A ten člověk tam chodí krást a Mats o tom neví?“

Maminku a tatínka to zneklidnilo.

„Možná to tak je,“ prohlásil tatínek. „Ale v tom případě bych hrozně rád věděl, proč by Mats měl půjčovat naše klíče cizím lidem.“

Maminka se na Aladina dojatě podívala.

„Doufala jsem, že jsi to jídlo bral ty,“ řekla. „Napadlo mě, že máš třeba nějakého kamaráda, co to má doma těžké, a že jsi mu chtěl pomoci. Ale tak to není.“

Ne, tak to nebylo.

Aladin chvíli mlčky uvažoval. Měl pocit, že rodiče před ním něco tají. Něco závažnějšího než ukradené jídlo.

„Nestalo se ještě něco?“ zeptal se nakonec.

Maminka s tatínkem pohlédli nejdřív jeden na druhého a pak na Aladina.

„No...“ začal tatínek. „Možná. Vlastně to ani nestojí za řeč. Víš přece, že v poslední době na tom nejsme moc dobře s penězi. Chci říct, že jich nemáme dost.“

Aladin přikývl.

„Proto jsme přece museli prodat dům a hausbót,“ řekl.

„Přesně tak,“ přikývla maminka. „A pořád se to nezlepšilo. Spíš je to horší.“

„Horší?“

„Jak jsem řekl, o tomhle se bavit nebudeme,“ přerušil ji rychle tatínek.

„Ale...“ začal Aladin.

Maminka potřásla hlavou.

„Tohle jsou záležitosti dospělých, Aladine,“ řekla.

„S tím si hlavu nelam. Radši se zamysli nad tím, kdo asi krade to jídlo, a řekni nám, kdyby tě napadlo, kdo by to mohl být. Kdybychom neměli plnou hlavu jiných starostí, jen bychom se tomu zasmáli. Ale teď nám to připadá důležitější, než to je.“

Aladin chtěl říct, že si myslí, že nemají pravdu. Že když docházejí peníze, není to jen záležitost dospělých. Pak si ale znovu vzpomněl na mizející jídlo a uvědomil si, že vlastně zná někoho, kdo by to mohl mít na svědomí.

„Když jsem dneska šel bruslit, viděl jsem tu nějakého kluka,“ řekl. „Měl na sobě krátké kalhoty, i když je taková zima. Vyšel jsem ven a on tam stál tam ve sněhu. Třeba to jídlo bere on?“

„Kluka? V krátkých kalhotách?“ opakoval tatínek pomalu.

Aladin přikývl.

„Viděl jsem ho dvakrát. Nejdřív venku na zahradě a potom dole u říčky. Stál na zdi tvrze.“

Maminka si uhladila vlasy, aby jí z copu netrčel ani vlásek.

„Třeba to je nějaké dítě z uprchlické lodi,“ řekla. „Všichni ti chudáci tam pořád ještě bydlí.“

Tatínkovi skoro jako by se ulevilo.

„Až ho příště uvidíš, hned mi řekni,“ vybídl Aladina. „Musíme si s ním promluvit. Rád mu dám tolik jídla, kolik budu moct, ale bude jednodušší, když ho nebude krást. Jestli to tedy dělá on.“

„Ale jak by se dostal dovnitř?“ namítla maminka. „Večer a v noci jsou dveře přece zavřené.“

„Možná se vplíží dovnitř, když je otevřeno, a schová se ve věži, dokud si nejdeme lehnout. Míst, kam se může schovat, je tu spousta.“

„Br,“ otřásla se maminka. „Jen aby se tu opravdu v noci potulovaly jen děti. Tohle nesmíme brát na lehkou váhu. Ve věži se klidně někdo může schovávat i po zavírací době.“

Aladin se bezděčně otrásl. Někdo se v noci schovává ve věži a krade jídlo. Je to opravdu ten kluk v kraťasech?

Nakonec ale usoudil, že na tom, kdo to dělá, vlastně nezáleží.

Někdo vnikl do jejich věže, do jejich domova. Aniž by požádal o dovolení.

Někdo jim krade z restaurace jídlo.

Nebylo to jen nepříjemné. Bylo to děsivé.